ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΜΑΡΥ ΣΟΥΜΕΡ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Ὅλοι φοβόντουσαν τὸ δάσος τοῦ Σενάρ.

Μιὰ ὡραία θερινὴ νύχτα, τοῦ ἔτους 1799, ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα Παρισίων-Μελέν, μπῆκε σὲ μιὰ πάροδο τοῦ δάσους, ποὺ εἰχε ὅλο βελανιδιὲς τόσο πυκνές, ποὺ καὶ τὴν ἡμέραν ἦταν κατασκότεινη.

Τὰ ἐξωτερικὰ διαμερίσματα τῆς ἁμάξης ἦσαν γεμάτα ἐπιβάτες, στὸ ἐσωτερικὸ ὅμως μόνον δύο ἐπιβάτες κάθονταν, ἐπάνω δὲ στὸ ὑπόστεγο, ἕνας ἐπαρχιώτης τραγουδοῦσε δυνατά, ἕνα τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἔτσι ὅλοι ἦσαν ἥσυχοι καὶ τὸ λεωφορεῖο βάδιζε καλά.

Σὰν φθάσανε στὸ Κορμπίγι ὁ ἁμαξᾶς χτύπησε τὰ ἄλογα κι' ἡ ἄμαξα βροντοχτύπησε τὰ καλντερίμια τῆς πόλεως ποὺ κοιμῶταν. Σὰν ἔφθασαν σ' ἕνα χάνι, ὁ ἁμαξᾶς στάθηκε γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν τὰ ἄλογα, καὶ οἱ ἐπιβάτες κατεβήκανε νὰ πιοῦν κανὰ καφὲ καὶ νὰ ξεμουδιάσουν.

Ὁ ἁμαξᾶς πῆγε νὰ φωνάξῃ καὶ ἐκείνους ποὺ εἰχαν μείνει μέσα στὸ ἁμάξι, ὅταν τὸν ἄκουσαν νὰ φωνάζῃ μ' ἔκπληξι :

— Ἄλλο πάλι τοῦτο ! Ποῦ στὴν ὀργὴ πῆγαν οἱ δυὸ ἐπιβάτες ποὺ ἦσαν μέσα ;

— Μὴν τοὺς ἔφαε ὁ λύκος ; εἶπεν ἀστειευόμενος ὁ ἐπαρχιώτης ποὺ σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι τραγουδοῦσε.

— Βρὲ ἀδερφέ, πρὶν νὰ μποῦμε στὸ δάσος ἔσκυψα καὶ τοὺς ἔδωκα ταμτάκο. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὸ λεωφορεῖο δὲν σταμάτησε πειὰ πουθενά.

Περιμένουν, περιμένουν, τίποτα ! Οἱ ἐπιβάτες ἀρχίζουν νὰ ἀνυπομονοῦν. Ὁ ἁμαξηλάτης ψάχνει νὰ τοὺς εὕρῃ. Ὁ κόσμος βιάζεται νὰ φύγῃ. Πρέπει νὰ ξεκινήσουν, γρήγορα βιάζονται νὰ πᾶνε στὶς δουλειές τους καὶ δὲν ἔχουνε καιρὸ νὰ χάνουνε τὴν ὥρα τους, ψάχνοντας νὰ βροῦν ἐκείνους ποὺ τόσο μυστηριωδῶς ἐξηφανίστησαν !...

— Ἴσως νὰ ἦσαν Σατανάδες !...

***

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες ἡ ἀστυνομία εἰδοποιοῦσε τὸν Μέϋλ, καθηγητὴ τοῦ Ὠδείου, ὅτι ὁ πειὸ παλὸς καὶ ὁ πειὸ καλός του φίλος, ὁ κύριος Μυρώ, χάθηκε ἀπὸ τὴν βρασδειά, ποὺ εἰχεν ἀνεβεῖ σὲ κάποιο λεωφορεῖο, γιὰ νὰ πάῃ στὸ Μελέν. Ἡ εἴδησι αὐτὴ λύπησε τὸν μουσικοδιδάσκαλο βαθειά. Χάλασε τὸν κόσμο γιὰ νὰ βρῇ τὸν φίλο του, ἀλλὰ ὅλα ἦσαν μάταια. Οὔτε εἴδησις, οὔτε φωνὴ ἀπὸ αὐτόν.

Μιὰ τέτοια παράξενη ἐξαφάνισις, ἀπασχολοῦσε ἀκατάπαυστα τὸν καλλιτέχνη καὶ τόσο μάλιστα ποὺ ἔχασε τὸν ὕπνο του καὶ τὴν ὄρεξί του. Σκεπτόταν διαρκῶς τὸ μυστήριο αὐτό.

Οἱ ἐπιβάτες ἀρχίζουν ν' ἀνυπομονοῦν

Μιὰ νύχτα ποὺ στριφογύριζε ἄγρυπνος στὸ κρεββάτι του καὶ ἄκουγε τὸ ὡρολόγι τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας, νὰ χτυπᾷ δύο ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα καὶ κύτταζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ φώτιζε μὲ μιὰ φανταστικὴ λάμψι τὸ δωμάτιο, βλέπει ξαφνικά, ἐκεῖ κοντὰ στὸ κρεββάτι του ἕνα κοντὸ καμπούρη, μὲ μιὰ ἄγρια ὄψι, ποὺ κρατοῦσε ἕνα κομμάτι σχοινὶ στὰ μακρυλὰ τὰ χέρια του.

Ὁ Μέϋλ τρίβει τὰ μάτια του καὶ μισοσηκώνεται, νομίζοντας ὅτι ξαφνικὰ τὸν ἔπιασε κανένας ἐφιάλτης. Ὁ καμπούρης ἦτανε ἐκεῖ, κοντά του, ἀνατριχιαστικός, φρικώδης. Ὁ καλλιτέχνης ἑτοιμαζότανε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί ζητάει ἐκεῖ, ἀλλὰ ξαφνικὰ ἡ γλῶσσα του παγώνει, ἡ τρίχες του σηκώνονται καὶ ἕνα ρῖγος τοῦ πιάνει ὅλο τὸ σῶμα. Πίσω ἀπὸ τὸν καμπούρη, εἶταν ἄσπρο τὸφάντασματοῦ ἀγαπητοῦ του φίλου,ποὺ τόσο περίεργα ἐχάθηκε.

Ξαφνικὰ ἕνα σύννεφο σκεπάζει τὴν Σελήνη καὶ χάνεται τὸ ὅραμα. Κυττάει, ξανακυττάει ὁ Μέϋλ γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ, τίποτε πειὰ δὲν ἔρχεται νὰ τὸν ταράξῃ καὶ τὸπρωῖ ἀποκαμωμένος ἀπ'τὴνκόπωσι, ἀποκοιμᾶται ἕναν ὕπνο πυρετώδη.

***

Ἐπὶ τέλους, ὅπως ὅλα λησμονιῶνται ἐδῶ στὸν κόσμο, λησμόνησε καὶ ὁ μουσικὸς τὸ ἀλλόκοτο ὅραμά του. Πέντε χρόνια περάσαν ἀπὸ τότε· ὁ Μέγας Ναπολέων ἦτανε πειὰ στὶς δόξες του καὶ γιόρταζε τὶς νίκες καὶ τὰ τρόπαιά του. Ὁ Μέϋλ ἔχοντας πιασμένη ἀγκαζὲ τὴ γυναῖκα του καὶ ἀκολουθούμενος ἀπ' τὰ παιδιά του, πῆγε, ὅπως καὶ ὅλος ὁ κόσμος νὰ θαυμάσῃ τὶς φωταγωγήσεις ποὺ γινόντουσαν στὰ Ἠλύσια Πεδία.

Ἐνῶ στεκότανε καὶ ἔβλεπεν ἕνας συντριβάνι ἀπὸ σπίθες καὶ φωτιές, αἰσθάνθηκε νὰ τοῦ ψάχνουν τὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ του. Μ'ἕνα γρήγορο κίνημα, ἁρπάζει τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου, τὸ κρατάει καὶ γυρίζει καὶ βλέπει ἕνα κοντὸ ἀκάθαρτο καμπούρη. Καθὼς τὸν κύτταζε, εἶδε ὁλοζώντανον τὸν καμπούρη τοῦ νυκτερινοῦ ὁράματος. Ἐτρόμαξεν ὁ μουσικὸς καὶ τὸν ἀφῆκε, σὰν νὰ ἔπιασεν κανένα φεῖδι καὶ ὁ καμπούρης θὰ ἔφευγε ἐὰν δὲν ἐπρόφθανε ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν πιάσῃ. Ἀναγκάζεται ὁ Μέϋλ, τρέμοντας, νὰ πάῃ στὸν κοντινότερο ἀστυνομικὸ σταθμό, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν καταγγελία του. Τὸν κατηγορεῖ μόνον γιὰ λωποδυσία. Τὶ ἄλλο νὰ πῇ ; Πῶς εἶδε εἰς τὸν ὕπνο του ὅτι εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ χαμένου φίλου του ; Νὰ κατηγορήσῃ γιὰ φόνο, ἕναν ἄνθρωπο, γιατὶ τὸ εἶδε στ'ὄνειρό του ;

Γυρίζει σπίτι του ταραγμένος ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἔτσι πέφτει στὸ κρεββάτι του. Ὕπνος δὲν τὸν πιάνει. Τὰ μάτια του μένουν ἀνοιχτά. Μιὰ τρικυμία γίνεται μέσα στὸ μυαλό του. Τάχα δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ πρᾶγμα σ' ἕναν δικαστή, ἀλλὰ σὲ ποιὸν δικαστή ; Τώρα μὲ τὶς ἐπαναστάσεις, ὅλα τὰ «σαρίδια» γινῆκαν δικασταί !...

Ὅπως ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια τὸ φεγγάρι μπαίνει λειψανιασμένο ἀπὸ τὸ παράθυρο,καὶ τ' ὡρολόγι τοῦ γειτονικοῦ ναοῦ σημαίνει δύο ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Ἀκριβῶς τὴν ὥρα αὐτή, μιὰ λευκὴ σκιά, ἐμφανίζεται πάλι, στὶς φωτεινὲς ἀκτῖνες, κοντὰ στὸ παράθυρο. Τοῦ φαίνεται σὰ τὰ τοῦ λέῃ, μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἤτανε σὰ νἄβγαινε ἀπὸ τάφο :

— Νὰ μὲ ἐκδικηθῆς.

— Ναί, φίλε μου ἀγαπητέ, θὰ σὲ ἐκδικηθῶ, Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, φωνάζει ὁ Μέϋλ καὶ πετιέται ἀπ'τὸ κρεββάτι.

***

Τώρα δὲν διστάζει πειά. Τὴν ἐπομένη, πολὺ νωρίς, βρίσκεται στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ διηγεῖται τὸ ὅραμά του· Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀκούγοντάς αὐτό, θὰ τὸν ἔστελνε στὸ διάλο, ἂν δὲν ἦταν ὁ Μέϋλ, ὁ ἀρχιμουσικὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ναοῦ. Ἔτσι τὸν ἔλαβε ὑπ' ὄψι καὶ τὸν ἄκουσε μὲ προσοχή. Καὶ ἄρχισε ἀμέσως. Ἀπομονώσαν τὸν καμπούρη καὶ ἕνας ἱκανὸς ἀνακριτὴς τὸν ἐβασάνισε ἀνακριτικῶς τόσο ἐπιτηδείως, ποὺ κατώρθωσε νὰ ταράξῃ τὴν ἐνοχό του τὴ συνείδησι.

Σὲ διάστημα ὀχτὼ ἡμερῶν ὁ καμπούρης ὁμολόγησε τὸ ἔγκλημά του. Αὐτὸς ἦταν εἶπε ὁ δολοφόνος τοῦ Μουρώ. Ὁ ἄθλιος εἶχε μάθει ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτην ὅτι ὁ Μουρώ, θὰ πήγαινε στὸ Μελέν, γιὰ νὰ πληρώσῃ σὲ κάποιον συμβολαιογράφον, τὸ τίμημα ἑνὸς σπιτιοῦ, ποὺ εἶχεν ἀγοράσει, γιὰ νὰ κατοικήσῃ πειά. Ὁ κακοῦργος ἀμέσως ἔπιασε μιὰ θέσι μέσα στὸ λεωφορεῖο.

Κάθισεν ἀπέναντι τοῦ συνοδοιπόρου του, ποῦ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, καὶ παρεφύλαξε τὴν ὥρα, ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σενάρ· ἐκεῖ ἐπωφελήθηκε τοῦ νυκτερινοῦ σκότους, τῆς πυκνότητος τῶν δένδρων, τοῦ τριγμοῦ τῶν τροχῶν καὶ τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ ἐπαρχιώτου καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ θηλειὰ εἰς τὸν λαιμὸ καὶ τὸν ἔπνιξε, χωρὶς ὁ κακομοίρης, νὰ βγάλῃ οὔτε ἕναν στεναγμό. Ἔπειτα ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ λεωφορείου καὶ ἔσπρωξε τὸ πτῶμα εἰς τὸν δρόμο, πήδησε κι' αὐτὸς κι' ἔκρυψε τὸ θῦμα, μέσα σὲ κάτι βάτα, ἀφοῦ τοῦ πῆρε τὴ σακκοῦλα του ποῦ ἦταν χρήματα γεμάτη.

Τὴν ἄλλη νύχτα γύρισε ἐκεῖ, μὲ μιὰ σκαπάνη κ' ἕνα φκιάρι, ἔσκαψε ἕνα λάκκο, ἔθαψε τὸ θῦμα του. Τοὺς ἔδειξε τὴ θέσι, ἐρεύνησαν καὶ βρήκανε τὸ σκελετό.

Τὸ δικαστήριο δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἐλαφρυντικὴ περίπτωσι γιὰ αὐτὸν καὶ ὁ καμπούρης ἀνέβηκε τὴν λαιμητόμο μετὰ τρεῖς μῆνες, ἀφ' ὅτου εἶχε τὴν κακὴ ἰδέα νὰ ψάξῃ τὶς τσέπες τοῦ Μέϋλ.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Μουρὼ ἐξεδικήθη.

Mary Summer

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΥΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Διαλύετε μέσα σὲ μιὰ χύτρα 125 γραμμάρια κερὶ λευκό, 300 γραμμάρια λάδι καὶ 60 γραμμάρια καμμένο φελλό. Ἔχετε ἔτσι μιὰ πρώτης τάξεως βαφὴ μαλλιῶν μαύρη, ποὺ θὰ σᾶς ξανανειώσῃ χωρὶς πολλὰ ἔξοδα.